

Frank Schätzing: Den femte dag

Anmeldt af [Janus Andersen](#)

MASSIV UNDERGANG. Henved 1000 siders hård, tysk science fiction byder Frank Schätzing på med "Den femte dag". Det er på den ene side flot og gennemført, men på den anden side også noget tung kost.

Det starter i det små – med en peruviansk fiskers dødsfald. Men stille og roligt eskalerer det, som om noget uafvendeligt er blevet sat i bevægelse. Giftige gopler flokkes ved badekysterne, hajer begynder at angribe mennesker, nye og dødbringende arter synes at dukke op overalt, og en mystisk ny type orme bliver fundet på havets bund, hvor de indleder den største katastrofe.

Der er noget under bølgen blå, og det er fjendtligt indstillet over for menneskeheden.

"Den femte dag" er en klassisk omgang undergangs-science fiction, næsten ovre i technothriller-genren. Vi befinder os i samtiden (med en smule minimal fremskrivning af teknologi, hvor det er nødvendigt), og forfatteren vil gerne formidle en god del af sin research, mens han fortæller sin historie. Så det er en bog for folk, der gerne vil have baggrunden med, og vi får oceanologi, biologi og andet serveret. Det kan virke lidt som en ørkenvandring til tider, men til gengæld betyder det, at hans spekulationer virker flot underbyggede, og han udvikler langsomt og metodisk sin ide. Det er som at følge et godt og logisk underbygget argument – måske ikke medrivende, men så dog spændende. Handlingen spredes på en større flok mennesker, men især "eskimoen, der ikke vil være ved, at han er eskimo" Anawak, der forsker i havdyrs intelligens, og folkene omkring ham. Han er en del af et hold videnskabsmænd, der samles for at forstå og imødekomme undervandstruslen. Det første, der nok falder læseren ind, er en aggressiv version af rumvæsenerne i "The Abyss", men Schätzing formår med held at holde flere bolde i spil og skabe berettiget tvivl om, præcis hvad det er, der angriber. Og hvorfor. Især hvorfor. På den lidt mindre vellykkede side er personernes tendens til at henvise til sf-film og derefter bekendtgøre, hvordan genren aldrig har formået at beskrive det ægte fremmede.

Det er tåbeligt at gøre nar ad en genre, når man ærligt talt ikke er nyskabende – og det er ikke, fordi forfatteren ikke kender til amerikansk sf. Min eneste rigtige skuffelse i forhold til "Den femte dag" er faktisk, at den ikke er mere tysk – den kunne lige så godt være oversat fra amerikansk i stedet. Det er velkendte troper og persontyper, vi præsenteres for.

Alt i alt tror jeg måske, at der er tale om en af de bøger, der kan finde mange læsere uden for science fictions faste kreds – der er et godt element af Hollywood blockbuster over den, som nok skal fastholde folk over de mange sider. Som fast sf-læser må jeg dog sige, at jeg gerne havde set 3-400 sider skåret af omfanget – den er spændende, og det vil forhåbentlig lykkes at ramme bredt blandt læserne, men de fast sf-nydere har nok set for meget af det før. Kan man forlige sig med at scanne lidt hurtigt over dele af bogen, bør den alligevel læses for at nyde, hvor metodisk og grundigt Schätzing går til sagen. Dertil at han tager livtag med at koble hård science fiction og et vist spirituelt element (som f.eks. også Clarke har gjort) og slipper ganske godt af sted med det. Jeg har forbehold, men vil dog gerne anbefale "Den femte dag" trods dem.

– *Den elektriske kanin*